

LÍNH VIỄN THÁM / TQLC

Viết để thương, để nhớ, và như một lời tri ân sâu xa nhất đến các CTSQ thuộc Đại đội A Viễn thám TQLC.

Đã đồng hành xông pha đêm ngày, và chịu muôn vàn gian truân trong các cuộc hành quân âm thầm xâm nhập vào lòng đất địch.

*“Anh hùng tử - Khí hùng bất tử”
“Quốc gia hưng vong - Thất phu hữu trách”*

CTSQ 1321

Cùng tiếng gọi của hồn thiêng sông núi, hòa lẫn tiếng kinh cầu khẩn nguyện của Mẹ Việt Nam... thì chí làm trai, nợ tang bồng, cùng hào khí dâng trào với lời hứa nguyện “một là xanh cỏ - hai là đỏ ngực”.

Thế là hàng hàng lớp lớp hiên ngang bước vào đời, với hành trang khiêm tốn ở độ tuổi mà trong xã hội:

- văn nhân gọi là tuổi còn ưa xí muội ô mai.
- nhà khoa học cho là tuổi dậy thì.
- các nhà làm luật ghi là tuổi vị thành niên.
- thầy cô ở học đường và ngay cả bậc cha mẹ dễ tính nói là tuổi ương ngạnh điên khùng.

Họ mê và thích lính quá. Một số đành mượn tạm khai sinh của ai đó để được đủ tuổi tòng quân.

Giờ đây họ không nghĩ suy, không tính hơn thiệt, chọn lực lượng Tổng Trừ Bị Thủy Quân Lục Chiến làm binh nghiệp, và tình nguyện phục vụ đơn vị Viễn Thám để thỏa lòng, mặc lấy “sống hùng, sống mạnh, sống dai” nào ai dám chắc?

Người lính ấy, ở tận đáy sâu của tâm hồn, đã dễ dàng chấp nhận một sự thiệt thòi, cùng mất mát, một cách vô điều kiện. Với họ, họ làm quen và thích thú với “tình nhà thổ - bạn nhà binh” để cho vui, cho phôi pha những tháng ngày trống vắng của tình yêu đôi lứa, như ở kinh đô hoa lệ đã vốn dĩ an bình.

Cho đến một ngày tiếng nhạc xập xình... đèn màu ma quái... tiếng hát liêu trai: “Anh 20 vào quân ngũ - Em 16 đèn vũ trường”. Vâng! Người lính Viễn thám ấy cũng hát, cũng du dương đã đời, cũng làm bạn với Lư Linh ở bar, ở vũ trường, hay các quán cóc rẻ tiền ven đường trong những ngày phép quá ư là hạn hẹp và rất hiếm hoi. Đây mới thật sự là những giây phút thần tiên nhất, huy hoàng nhất, trên bước đường chinh chiến lâu dài trong thời ly loạn, để rồi lại nối tiếp hành trình gian khổ, cùng khắp một đất nước được gọi bằng hai chữ dấu yêu: VIỆT NAM!

Họ lại lặn hụp, bôn ba triền miên suốt hai mùa “nắng cháy - mưa dầm” mà gia sản chỉ gói gọn trong ba lô: lương khô, vật dụng sinh hoạt, võng, poncho, tấm vải ni dấp để có một giấc ngủ, tuy chập chờn không yên trong lòng đất địch. Mà võng, poncho ấy họ không có cơ may căng thẳng làm lều... họ chỉ bó gối trùm poncho trong lùm gai, bụi rậm, hay ém mình nơi hốc rãnh âm u, cô tịch... mà cửa sinh cửa tử như chỉ treo mảnh.

Sự yên bình ở hậu phương, sự phồn vinh chốn đô thị, ấy chính là nguồn lực thúc đẩy mãnh liệt nhất cho những người lính Viễn thám TQLC, quá trẻ để tích cực góp phần xả thân trong đại gia đình Sư đoàn TQLC Việt Nam.

Trên chiến tuyến, họ lấy đêm làm ngày, lấy những nơi có địa hình địa vật hiểm trở và khó khăn nhất làm sinh lộ; đồng thời, lấy những dấu vết, màu sắc, âm thanh, mùi vị bất bình thường làm mục tiêu, cùng sưu tầm tin tức có giá trị về chiến thuật. Ngoại lệ nếu có thể được, họ bắt cóc, chém vè, như trường hợp toán Viễn thám của CTSQ Thiếu úy Bá Hòe vùng Khe Mèo (tây bắc căn cứ Sarge), và Thiếu úy Đức vùng Mật

khu Ba Lòng (tây nam đỉnh Holcomb): cả hai toán đều tóm gọn 2 cán binh cộng sản đi tìm nguồn nước!

Song song đó, họ cũng đã phải thi hành những sứ mạng đặc biệt, trong hoàn cảnh hết sức cô đơn và nghiệt ngã, như ngoài tầm liên lạc máy truyền tin AN/PRC25, ngoài tầm yểm trợ của pháo binh cơ hữu hay diện địa, hoặc hoàn toàn ngoài tầm yểm trợ hữu hiệu của các Tiểu Đoàn tác chiến TQLC bạn... đề rồi đêm ngày trực diện với quân thù trong cái âm thầm bí mật, mong hoàn thành nhiệm vụ của người lính Viễn thám TQLC. Nói theo bảng cấp số với ám số chuyên nghiệp cùng Huấn-thị Điều-hành Căn-bản thì là những “Thám Sát Viên”, còn nói màu mè và thực tế một chút thì đó là những KINH KHA của chiến trường: giờ G ngày N xâm nhập được ghi rõ, nhưng ngày về (thu hồi) thì không có!

Với cái “vòng kim cô” THẨM SÁT ấy, khi được chính thức mang vào ngực áo (hai cánh ôm ống nhòm với hình tam giác mũi tên xâm nhập RECONDO) thì dĩ nhiên họ phải trải qua và hoàn tất mọi cuộc thử thách trong tất cả các chương trình huấn luyện, huấn nhục, thể chất, và kỹ thuật viễn thám.

Trong chừng mực, với lẽ công bằng mà nói: họ là những người lính ưu tú cả thể xác lẫn tinh thần. Được tuyển từ các Tiểu đoàn TQLC tinh nhuệ, có tính khí buông thả, lì đòn; trông đáng vẻ bụi đời, nhưng nặng tình đồng đội, bất chấp mọi tình huống. Do đó, trong binh chủng thường mắng yêu là “ba gai”, còn lính Viễn thám vui tính cộng thêm là “dân chơi câu ba cẳng”, và “ngồi đầu câu thổi ống tiêu”.

Vâng, không chối cãi và chẳng dám phân bua gì cả! Vì nghĩ rằng khi chấp nhận mệnh đề “đầu đội trời - chân đạp đất”, thì chỉ có thể họ mới dễ dàng thích nghi khi hữu sự, trong vùng hoạt động đơn lẻ xa xôi. Và do tính đơn độc ấy, trong muôn vàn trường hợp đã đòi hỏi tuyệt đối ở họ một sự chịu đựng, cùng khả năng cá nhân chiến đấu rất cao!

Trong khi đó, rất tế nhị ở chỗ, mỗi thành viên trong toán Viễn thám đều có thể đảm trách mọi vị trí trong toán: họ đều

có thể là Toán trưởng, Toán phó, Âm thoại viên, hay Tiền sát viên. Trong cuộc đổ bộ thần tốc đột kích quận Triệu Phong Quảng Trị ngày 11/7/1972, tại Hương lộ 560, Th/U Sơn (Thánh) trưởng toán bị thương, lập tức TrS1 Nguyễn Ánh Đăng lên thay Trưởng toán; Tr/U Trần Chánh TrĐội Trưởng Viễn thám cũng bị trọng thương, Th/U Sơn (Heo) thay quyền chỉ huy, và điều hành trôi chảy trong hoàn cảnh hết sức khó khăn và khẩn cấp.

Những gì mà người đời nghe và biết đến người lính Viễn thám TQLC - mã hóa Viễn thám thành Vịt tiềm hay Vệ tinh - trên các hệ thống thông tin báo chí truyền hình... chỉ là những dữ kiện tiêu biểu về Viễn thám. Còn sự mạng thật sự trong các cuộc xâm nhập nào ai thấy mà biết được: chỉ có lính Viễn thám thi hành lệnh, và cấp chỉ huy chiến trường ban lệnh! Ngay cả trực thăng UH1B đổ quân cũng lạ kỳ, sơn màu xanh ô liu đậm, ngả màu đen, không quốc hiệu, không quân hiệu. Phi hành đoàn quân phục tự do, không theo mẫu mực nào. Tổng hành dinh đặt tại Đà Nẵng.

Và cũng chính nhờ sự kín đáo không phổ biến này, đã giảm thiểu được mức nguy hại cho công tác. Còn như ồn ào, dù chỉ một chút thôi, chắc chắn rằng kẻ đang mô tả lại hồi ức viễn thám này, đã không có cơ hội để lải nhải như thế này!

Đầu năm 1969, Đại đội A Viễn thám được thành lập theo nhu cầu chiến trường, trực thuộc Lữ đoàn 147 TQLC.

- Tham dự hành quân Cứu Long trên đất Chùa Tháp (1970)
- Tham dự hành quân Lam Sơn 719 Hạ Lào (1971)

Chỉ vòn vẹn hai chiến dịch ngoại biên này, Đại đội A Viễn thám TQLC đã mất một Đại đội trưởng, cùng một số Sĩ quan, Hạ sĩ quan, và Binh sĩ.

Từ cuối tháng 3 đến tháng 4 năm 1972 chiến cuộc bùng cháy... các đơn vị TQLC mở các cuộc hành quân triệt thoái để bảo toàn lực lượng: rời cứ điểm Mai Lộc (Cùa), căn cứ Ái Tử, lập phòng tuyến tử thủ ở bờ Nam sông Mỹ Chánh... rồi từ đó

mở các cuộc phản kích tái chiếm hoàn toàn thị xã Quảng Trị, và mục tiêu cuối cùng là Cổ thành Đỉnh Công Tráng ngày 15 tháng 9 năm 1972.

Các phóng viên chiến trường đã mô tả về người lính Viễn thám TQLC:

- Trong công tác, họ là những bóng ma, chập chờn khi ẩn khi hiện, khi thấy khi không (Phóng viên CTSQ Nguyễn Sự - anh ruột CTSQ Nguyễn Phú Trung, ĐĐT Trinh Sát Dù, đã tử trận).

- Còn với Phạm Văn Bình, Hoàng Đại Long, Chu Vi Sơn thuộc Khố CTCT SĐ/TQLC, có lần đến thăm Đại đội A Viễn thám, các anh đã viết trong “Sóng Thần”: “Viễn thám các anh như đàn muỗi trong đêm, như đàn dơi đi ăn sương, như đàn quạ đen đi rìa môi...”. Bên cạnh đó là hình hí họa một người lính Viễn thám với băng tên, cùng đủ thứ, nhìn vào là biết ngay... mắc cỡ chết đi được!

Nhưng nói gì thì nói, với những hình ảnh bóng ma, muỗi, dơi, quạ đen... quả tình nó chẳng gây ra sự chết chóc nào cả, nhưng ít nhất trên thực tế, nó cũng làm cho người ta ngứa ngáy khó chịu. Vì thế, với cộng quân, không ngoại lệ, chúng buộc phải chùn bước, tính toán điều nghiên lại!

Chỉ bằng ấy, được mô tả một cách không chuyên nghiệp qua ký ức, qua con tim trong tình thương nỗi nhớ, đã xót xa ập ủ mãi trong lòng... cái tình đồng đội, tình chiến hữu.

Người lính Viễn thám ấy đã đánh đổi bằng mồ hôi, xương máu, có khi bằng chính sinh mạng!

Rồi đến hồi chiến cuộc chuyển mình, CHIẾN TRANH QUY ƯỚC, làm người lính Viễn thám tăng thêm nỗi gian khổ và hiểm nguy: họ luôn luôn trong tư thế sẵn sàng, luôn thách thức với định mệnh, và hầu như là giỡn mặt với tử thần. Sống chết, rủi may không ranh giới, được tính từng giây từng phút, đang chực chờ... và dễ dàng đến với họ.

Sau một chuyến công tác (xâm nhập) “đi bình yên - về vô sự”, chỉ là lẽ tự nhiên và bình thường thôi, nhưng hãy nhìn họ. Ất sẽ nhận ra một hình hài hốc hác, áo sờn vai, quần rách gối... Điều đó cũng nói lên được tính cách, cường độ hết sức căng thẳng trong vùng mà danh từ nhà binh gọi dí dỏm là “từ cửa đến băng bột”. Riêng với lính Viễn thám thì “đứt chén” là “phủi chân lên bàn thờ”, “ngồi sau nải chuối ngấm gà khỏa thân!”.

Bởi thế họ phải vận dụng chiêu thức cá nhân chiến đấu: khốc liệt nhất, mạnh mẽ nhất, nhanh chóng và khôn ngoan nhất; hòa nhịp cùng kỹ thuật viễn thám với bài ca “Thoát hiểm và Đào tẩu” để tìm sinh lộ. May lắm, hiếm lắm, một số ít lần lượt dẫn xác về: thì ôi thôi! Nói gì đây! Đồng đội tao phùng! Họ ôm chầm lấy nhau, cùng rít chung điếu Quân Tiếp Vụ, có đũa thì xé bao kẹo, khui rột rẹt hộp cá tuna, bò ba lát, đã đời rồi thụi nhau, với ngụ ý xác nhận hình hài này là có thật.

Đó là cái nghĩa tình, cái đạo lý của những người cùng chia xẻ bên nhau, cái đơn giản gọi là TÌNH LÍNH.

Trong chiến tranh dĩ nhiên có mất mát, nhưng với họ, khi tung vào vùng và về được, dù kết quả ra làm sao, trong thâm tâm họ đều hiểu rằng, trong chừng mực nào đó, họ đã chu toàn nhiệm vụ, với nét son thâm kín, chứ nào có mơ có mộng rình rang gì đâu!

Lại nữa với chức năng, nhiệm vụ, đều ở vào vị thế đơn lẻ âm thầm, do đó họ không bao giờ có cơ hội, có diễm phúc làm một “nữ hoàng” của chiến trường, để mà dũng mãnh xông pha tiến chiếm mục tiêu, hăng hái thu dọn chiến trường, tịch thu chiến lợi phẩm, đếm xác quân thù... thì dĩ nhiên chuyện khao quân, ca khúc khải hoàn... không bao giờ có trong tự điển đời binh nghiệp của họ. Có chăng cũng là âm thầm và kín đáo trong hồ sơ quân bạ. Nhưng quý hiếm lắm, bởi đơn vị Viễn thám là đơn vị “tăng phái của tăng phái”, cho nên thứ gì đến tay... đã “bốc hơi” gần hết rồi! Chi...”còn gì nữa đâu mà khóc với cười!”. Dẫu gì, cũng là hạnh phúc lắm rồi!

Thấm thoát đã gần nửa thế kỷ! Thời gian như một cơn gió thoảng, một giấc mộng đời, và cũng là dấu ấn của những bước thăng trầm... trong đời người lính Viễn thám hào hùng của ngày nào ngày nao!

Giờ đây, xin hãy dừng lại trong khoảnh khắc, dừng lại bên lề cuộc sống tất bật tha hương cầu thực, để nhớ về những đồng đội thuộc Đại đội A Viễn thám TQLC, trong đó có các CTSQ như Thân, Hòe, Thành, Dũng, Tâm, Vân.

Thời gian... với cuộc đời còn sót lại. Nay “đời đã xanh rêu”, mắt mờ, răng rụng, tai nặng, tuyết trắng điểm gần hết mái đầu... mà nợ nước non trong công cuộc BẢO QUỐC AN DÂN, và ơn Thầy, nghĩa Quân Cán Chính của Trường Mẹ TSQ còn đó... đã làm buốt lòng người lính: vì họ phải giã từ chiến địa với bao khắc khoải, tê tái miên man trong tâm hồn.

Người sống, tiếc nhớ người đã mất.

Người - mĩa mai thay - được gọi là may mắn, nhớ về người không may mắn.

Người trốn chạy tìm tự do, thì đắm đuối nước mắt.

Kẻ ở lại - chịu kiếp tù đại hình không bản án - thì tủi nhục khôn khổ.

Nhưng dù vậy, trong lòng họ lúc nào cũng còn dư âm hào khí ngày nào của người lính có ám số chuyên nghiệp là THẨM SÁT VIÊN, một thời chiến đấu trong âm thầm đơn lẻ giữa lòng đất địch; và họ cũng không quên nhớ ơn bóng đêm, bụi rậm, rừng sâu, núi thẳm... đã bao phủ, che chắn như là “bạn chí thân chí tình”, cùng đồng lửa giúp họ vượt thoát trong đường tơ kẽ tóc, để mang mạng sống về với gia đình, với đơn vị.

Ngày nay, vẫn người lính Viễn thám còn sót lại: ba lô lép xẹp trống không; nếu còn còm cộm gì đó, chỉ là những “bills” hàng tháng phải trả, cùng những toa “refill” thuốc, hoặc giấy hẹn khám Bác sĩ.

Trong lúc đó, họ vẫn phải đối đầu với một cuộc chiến mới: cuộc sống trong một thân xác già nua, mang đầy vết tích bom đạn, cùng những tật bệnh hậu quả của những tháng ngày tù tội trong gông cùm cộng sản. Quá oải! Đó là chưa nói đến trong nói năng giao tiếp thì... chỉ trở ra dấu như người câm; đi khám Bác sĩ hay mua thuốc... thì lại dẫn theo cháu chất nhỏ xíu để làm nghĩa vụ “nhồi lại”! Vậy các đàn anh AET ơi, các bạn cùng các em AET ơi, xin hỏi có khá nổi không???

Nói nào ngay - không đúng xin làm con hết thầy - : Không đến nỗi nào! Tuy không huy hoàng thật, nhưng nhất định là không bị đát: có SS chính quốc cứu bồ, hãy hỏi Thân Khi, Thạch Cắc kè, Quyển Ngựa trời... sẽ rõ!

Chỉ tội và thê thảm cho những huynh đệ còn kẹt lại quê nhà. Họ làm đủ mọi ngành nghề để lấp liếm qua ngày. CTSQ Võ Tâm thuộc ĐĐ A VT/TQLC được TH/CTSQ nhiệm kỳ 17 dựng cho một cái chòi nhỏ bán cà phê. Thay mặt CTSQ Võ Tâm chân thành cảm ơn TH/NK 17 (Nguyễn Hữu Tài).

Còn đa số khác họ “vạn tuế” nghề “thợ ĐỤNG” (đụng đầu làm đó). Thơm nhất là nghề Dân biểu (đạp xích lô, xe ôm), biểu đầu thì gò lưng chạy đến đó. Song song đó, bên lề đường với tấm bảng giấy nguệch ngoạc vài chữ “bom quẹt ga”, “vá ép vỏ xe”, “sửa đồng hồ”: phe ta đẩy Chu Văn Thanh, Hiếu, Mao, Bốn, Tinh. Riêng với những anh em thân thể không toàn vẹn: người tay chân không đủ đưa người có mắt cũng như không mời mọc khách qua đường từng tấm vé số! Còn quá “ẹ” phải ôm đàn hành hiệp Cái bang với bài ca con cá “Thảm Sầu” là Chính Ò Sáng. Còn Bá Hòe... lượm đầu được nghề vắn thuốc rê mà chạy gạo.

Rồi cũng có lúc lính nhớ nhau, rủ rê thù tạc bên chén đắng cơ hàn, bên “đế trắng Gò đen” pha thuốc rây, “bia lên con” (vỏ trái thơm đập, ướp cho lên men). Rồi với 1 chung rượu 1 điếu thuốc để đó... lâm râm mời đồng đội vắn số. Sau đó mới lai rai khề khà làm cái nhiệm vụ ân tình, để nhớ đi nhớ lại cảnh chia nhau từng giọt mồ hôi, từng giọt máu trên chiến trận. Nhất là

lại không quên sau chuyến công tác, với phương châm “sáng say - chiều xin - tối lai rai - khuya lạng quang - mai tiếp tục”... làm khô Quân Cảnh 202/TQLC hốt về (hỏi Bá Hòe, Thành, Vân). Qua sự việc này, ít ai chịu hiểu và thông cảm cho người lính Viễn thám. Viễn thám ba gai! Quậy quá!

Cách đây không lâu (tháng 5/2011), một sự kiện lịch sử vang lừng khắp nơi: lực lượng Biệt Hải thuộc Bộ Hải quân Hoa Kỳ chớp nhoáng đột kích vào hang ổ và tiêu diệt tên trùm khủng bố Bin Laden, với công tác xâm nhập, nhiệm vụ và mục đích tựa hồ như “mission impossible”.

Với cảnh ấy, tình này, đã làm bùng cháy ký ức “ĐIỆP KHÚC MÙA THU” ngày nào của Đại đội A Viễn thám TQLC năm 1972: thi hành mệnh lệnh quá tải và nghiệt ngã!

Ngày N giờ G đầu tháng 7 năm 1972, ĐĐ A VT sẵn sàng tại bãi bốc (LZ) tại Điện Môn với công tác đột kích quận Triệu Phong. Nhìn tin tức tình báo qua phóng đồ trận liệt tại bãi đáp (PZ): CSBV bố trí quân dày đặc, đồ cả vùng, gồm SĐ324B, SĐ325 chính quy tăng cường, cùng Trung đoàn Triệu Hải cơ động, với đại bác 130 ly, 122 ly, sơn pháo 75 ly trực xạ, chiến xa T54, T34 và PT76 v.v... Nhìn lại mình, Đại đội sau khi chọn lựa lại chưa tròn 100 tay súng, thuần túy là cá nhân chiến đấu với trang bị gọn nhẹ, thì biết ngay thấy toàn xấu và bất trắc; trong khi đó, một chút an toàn theo nguyên tắc xâm nhập viễn thám cũng không có. Nhưng đã là quân lệnh, quân lệnh phải thi hành triệt để!

Sau khi được bốc từ BCH/LĐ 147/TQLC - cùng LĐT Đại tá Nguyễn Đăng Bảo (Bắc Ninh), và Thiếu tá Lâm (Lâm Đồng) trưởng ban 3 Lữ đoàn - về Tổng hành dinh SĐ/TQLC/HQ, tại đây trực tiếp nhận tất cả những khẩu lệnh “mật”/ “khẩn”, cùng những phương tiện yểm trợ cần thiết chỉ trong vòng nửa tiếng, rồi bay về lại đơn vị chờ lên vùng.

Tại bãi bốc (LZ), đoàn trực thăng khởi động. 3 chiếc bay ngay vào vùng gồm 1 Lodge chỉ huy và 2 Cobra gunship võ trang. 18 Birds UH1B chuyên quân, chia thành đội hình đồ 1

Lift với 18 địa điểm khác nhau, với ý định “hông toán nào - bỏ toán ấy”, may ra rõ được tình hình cùng phản ứng của địch quân.

Nhưng chỉ 5 phút sau, lệnh đổ quân được hủy bỏ do tình hình chiến thuật. 3 chiếc trực thăng khi này vừa lên vùng đều bị lưới phòng không địch bao phủ. 1 Cobra rớt khi vừa bám vùng, 2 chiếc còn lại đều trúng đạn phòng không hư hại nặng.

Chưa kịp thở phà, chưa kịp rít một hơi Quân Tiếp Vụ, Trung úy Thiều vừa đưa, thì nhận lệnh kế tiếp: Xâm nhập bằng đường bộ, lợi dụng màn đêm vượt qua sông Vĩnh Định, xâm nhập bí mật đến Hương lộ 560 và vùng Chợ Sãi quận Triệu Phong (đây là con đường huyết mạch duy nhất mà CSBV dùng để tải thương, tiếp tế vào Cỏ thành Quảng Trị).

Lệnh được cả đơn vị thi hành ngay. Vì lộ trình này thuộc vùng trách nhiệm của Lữ đoàn 258 TQLC, nên phải trình diện LĐ 258 - do cấp bách nên trình diện đều qua hệ thống truyền tin AN/PRC 25 - gặp Trung tá Vượng (Việt Trì) LDP, và Trung tá Phán (Phu Nhân) TĐ8 TQLC yểm trợ trực tiếp.

Sau đó được 1 Đại đội thuộc cánh B TĐ8/TQLC đón, rồi từ đó di chuyển vào vùng. Đến Trí Bưu di chuyển chậm và hết sức gay go vì tránh pháo đi đùng trên đầu, rồi... cả Đại đội A VT được dàn chào bằng trận mưa pháo trùm phủ!

Trận pháo dữ dội vừa dứt, thì chiến xa T54 và PT76 có bộ binh tòng thiết ập tới.

Rồi cộng quân xung phong...”Hàng sống chống chết!”.

Nhưng... Bắc quân đã làm! Đoàn hùng binh TQLC “quyết sinh tồn” để tạo điều kiện cho chúng được “sinh Bắc tử Nam”! Thế là kịch chiến dữ dội: Đại đội A VT cùng cánh B của TĐ8 TQLC (2 Đại đội) dàn thành vòng đai thép chống trả.

Mãi đến xế trưa, tình hình hơi bất lợi bởi tương quan lực lượng: trong lúc viện quân vừa đánh vừa tiến chưa kịp tới nơi, mà bom đạn của đủ loại hỏa lực thi nhau không ngừng nổ, thì

bất ngờ có lệnh từ BTL/SĐ/TQLC: “Đơn vị Viễn thám phải rời vùng ngay, nhận nhiệm vụ mới”!

Đây là lúc gian nan nguy hiểm nhất cho Thiếu tá Huyền chỉ huy cánh B TĐ8/TQLC. Ông vừa điều động chiến đấu, vừa trám tuyền, vừa yểm trợ an toàn cho Đại đội VT rời vị trí chiến đấu.

Mãi đến tờ mờ tối, Đại đội khó khăn lắm mới hoàn toàn giữ vững đội hình, rời khỏi vùng được. Rồi vừa tải thương, vừa nhanh chóng chuyển số quân còn lại về LĐ147/TQLC trong đêm đó.

Những tưởng qua cơn sóng gió - những trầy trụa sứt mẻ còn đó - mọi người sẽ được xả hơi ít nhiều, dù rằng ngay tại vùng hành quân, nhưng lại lệnh: Quân số được bổ sung cấp thời, tái tiếp tế 5 ngày lương khô, 1 ngày cơm vắt, mọi việc phải xong xuôi trước 8 giờ tại LZ (bãi bốc hôm trước), để tăng cường cho TĐ1 Quái Đểu TQLC. Trình diện TĐT Trung tá Nguyễn Đăng Hòa (Hương giang), và thi hành mệnh lệnh “cắt yết hầu” (cắt đường tiếp vận) của Quận lỵ Triệu Phong.

Cuộc đổ bộ chớp nhoáng, bất ngờ, và thần tốc vào lòng đất địch đã thành công mặc dù cái giá phải trả hơi cao: trong 31 trực thăng CH 54 hạng nặng của TQLC/Hoa Kỳ từ Đệ Thất Hạm Đội vào, 1 chiếc nổ trên không, 30 chiếc còn lại đều trúng đạn 12.7 ly. Xé nát tuyến phòng thủ và nhỏ sạch “chốt” KIẾN của CSBV: đã góp phần vào chiến thắng tái chiếm thị xã Quảng Trị và dựng lại ngọn cờ trên CỎ thành Đỉnh Công Tráng ngày 15 tháng 9 năm 1972.

Nhân đây cũng không quên cảm ơn:

- CTSQ Trung tá Nguyễn Đăng Hòa (Hòa râu) TĐT/TĐ1 Quái Đểu/TQLC.

- CTSQ Đại úy Bùi Bồn (Con gà điên) ĐĐT/ĐĐ1/TĐ1/TQLC.

- CTSQ Đại úy Phan Văn Thân (Thiên lôi đá) ĐĐT/ĐĐA Viễn thám

- CTSQ Đại úy Nguyễn Văn Thạch (Thạch sanh chém chằng) TĐ3/TQLC, cắm cờ trên Cổ thành.

- CTSQ Đại úy Từ Đức Thọ (Péru) TĐ2 Trâu điền/TQLC đã nỗ lực... hoàn thành nhiệm vụ trong chiến dịch.

Người lính Viễn thám A ơi! Mỗi lần gót giày “sô” in dấu, là cả một đời khó quên mảnh đất hiền hòa (Triệu Phong) với những lùm Dương sừng sững và hàng cây Vả in bóng ven bờ sông Vĩnh Định. “Quận lỵ Triệu Phong”: địa danh vang lừng trong quân sử QL/VNCH.

*“Đó ai nằm võng không đưa,
Ru con không hát - Đò đưa không chèo”*

Quá đau cho kiếp đời lưu lạc, trần trở vì mất quê hương - cho dù là bức tử, là oan khiên - thêm vào niềm đau lòng xót dạ cho tình đời âm lạnh... Thôi thì Thầy Tổ có dạy... “C'est la vie”, và chấp nhận cuộc đời... “que sera sera”!

Thế nhưng: anh hùng có thể sa cơ gãy súng, nhưng khí hùng mãi mãi bất tử, trường tồn với dân tộc, với sử xanh.

Thôi thì với những ân tình của một thời bi hùng vang bóng, là một người lính, là đồng đội, là chiến hữu... cùng đồng hành trong các công tác âm thầm xâm nhập viễn thám... đèn nay chưa hề có tờ giấy nào gọi là “quyết định giải ngũ”, hoặc trong cơ bản thao diễn với động lệnh “tản hàng”... thì với thời gian, nay chỉ là một con trâu già hơn bảy bó, cày chậm, cày dờ!

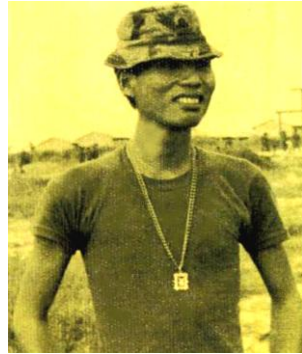
Tuy nhiên, cũng xin cho tôi thành tâm dâng một nén hương lòng, như để vuốt mắt, như tô lại trong ký ức từng đồng đội thuộc Đại đội A Viễn thám TQLC đã ra đi. Xin được thương tiếc và chào buồn vĩnh biệt các anh, trong đó có CTSQ Cố Thiếu tá Nguyễn Phát Roanh, một thời là ĐĐT/ĐĐ Thám báo, tiền thân của ĐĐ Trinh Sát, ĐĐ Viễn Thám TQLC sau này.

Riêng với những huynh đệ khác, qua cuộc bể dâu, phiêu bạt cùng khắp, chúng ta là những Thám Sát Viên đã thụ huấn các khóa 17, 20, 22 Viễn thám, xin hãy cùng tôi dạo khúc “Hở nhớ

rừng” thay vì đều bước ca vang “Đêm di hành” nơi quân trường
BĐQ/Dục Mỹ. Và lời cuối, xin hãy cùng nhau ghi khắc:

*“Thà thấp một ngọn nến dù chỉ là lung linh,
còn hơn là ngời nguyên rủa bóng đêm”!*

IOWA vào hạ 2015.
Thiên lôi - **Phan Văn Thân.**

---

*BBT: 5 năm cuối cùng trong *SD/TQLC*, *CTSQ 1321* nguyên là Đại úy Hiện dịch Thực thụ.

- 1970-71: ĐĐT/ĐĐ Trinh Sát/*SD/TQLC*.
- 1971-74: ĐĐT/ĐĐ A Viễn Thám/*SD/TQLC*.
- 3/1975: Sĩ quan Hành quân/Huấn luyện TĐ8/*TQLC*, sau khi tốt nghiệp khóa 5/75 Bộ binh Cao cấp.
- Trải qua các trại tù: Sơn la, Đoàn 776 Hoàng Liên Sơn, Yên Bái, và trại 5 Lý Bá Sơ, Lam Sơn Thanh Hóa.
- Định cư Mỹ HO 14 - 4/98.